

Усім нам, теперішнім, випало жити в непростий і сповнений усіляких випробувань час. Землетруси й виверження вулканів, повені в одних місцях і посухи й пожежі – в інших, тайфуни й цунамі... Здається, сама природа випробовує нас на міць та здатність до виживання.

Активізуються також і суспільні процеси, спричинені народним невдоволенням стосовно дій владних структур. Процес розгортання екологічних та суспільних криз набуває все більших масштабів, породжуючи великі проблеми для людства.

Констатуючи наявність багатьох негативних явищ та намагаючись їх здолати, планетна спільнота не в змозі зробити науковий прогноз рівнів екологічних і суспільних криз майбутнього – як найближчого, так і далекого.

Чому? Тому що сучасною наукою не застосовується загальносистемний підхід до оцінки теперішніх та прогнозу майбутніх екологічних та суспільних струсів. І не тому, що такий підхід відсутній, а тому, що вчені чомусь відмовляється від нього, нічого не пропонуючи взамін.

Але ж ще на початку 90-тих років минулого століття українець Микола Чмихов виступив із теорією, згідно з якою природні і суспільні струси на Землі спричинюються космічними явищами, зокрема кризами у взаємному розташуванні планет Сонячної системи.

Теперішні геополітичні події цілком підтверджують слушність цих висновків.

Доктор історичних наук, професор Національного університету "Києво-Могилянська академія" Микола Чмихов (1953-1994) на науковому рівні відтворив знання предків про циклічність розвитку світу.

Використовуючи сучасні дані археології, історії, астрономії, геофізики, етнографії та багатьох інших наук, він фактично заклав основи нової світоглядної концепції – космоархеологічної. У чому ж полягає суть концепції Миколи Чмихова?

Як відомо, наша Сонячна система має обертальну природу, що зумовлює наявність в ній астрономічних циклів. Планети та їхні супутники обертаються навколо Сонця, однак усі вони знаходяться на різних відстанях від світила, а отже, швидкості їх обертання також є різними.

Таким чином, конфігурації (взаємні розташування) планет повсякчас змінюються, і час від часу в їхньому взаєморозташуванні виникає та чи інша критична ситуація (протистояння планет, шиккування їх в одну лінію, так звані космічні хрести тощо).

Однак по-справжньому серйозні критичні ситуації у Сонячній системі (приміром, коли одразу кілька планет збираються в одному секторі сонячної екліптики, порушуючи тим

самим загальний гравітаційний баланс Системи) відбуваються доволі рідко.

Одна з найважчих ситуацій складається кожні 1596 років, і цей цикл Чмихов вважав базовим для цивілізації, називаючи його астрономічно-суспільною епохою. Саме на зламах 1596-річних циклів природа і суспільство Землі змінюються принципово: на ній виникають нові кліматичні режими, а в цивілізації змінюються ідеї (світогляди) та їхні носії – етноси.

Усе це відбувається через тяжкі міжепохальні природні струси: потопи, пожежі, зміни нахилу земної осі, а у людей – через війни, навали, взаємознищення тощо. Окрім того, Чмихов з'ясував, що епохальний період ділиться на три 532-річні етапи, на зламах яких у природі і суспільстві відбуваються важливі, але не принципові зміни, що лише видозмінюють генеральну ідею (духовний сенс) епохи, а не знищують її.

Цикли з п'яти та шести 1596-річних епох, тобто 7980- та 9576-річні цикли, мають для планети принципове значення, бо на зламах цих циклів відбуваються просто-таки грандіозні зміни, котрі руйнують все і витворюють взагалі нову планету.

Коли після епохи палеоліту зародився нинішній 9576-річний цикл (за Чмиховим, він розпочався у 7562 році до нашої ери і закінчується в 2015 році), уся планета стала принципово іншою.

Зміни відбулися тому, що у новій епосі, на відміну від палеоліту (коли люди жили в системі природи і не перетворювали її), на історичну арену вийшла самодостатня творча сила людини. Тобто космічна ідея життя як такого вийшла на якісно новий рівень.

А злами 7980- та 1596-річних циклів надалі тільки вдосконалювали і видозмінювали сформоване після палеоліту людство, але не витворювали якоїсь принципово іншої цивілізаційної моделі.

Таким чином, 2015 рік, на який приходить злам аж трьох – 1596-, 7980- та 9576-річних циклів (і безліч менших, які входять у ці великі та значні цикли), має ознаменувати початок якісно нової епохи як життя космічного організму планети Земля, так і існування людської спільноти.

Чмихов довів, що на території України і всіх інших регіонів Навколочорномор'я (Близький Схід, Кавказ, Балкани) епохи були водночас і соціальними (історичними), і природно-кліматичними, позаяк на їхніх зламах відбувалися зміни не тільки клімату, а й способу мислення людей, а відтак і світоглядних моделей, політичних та економічних структур.

Такі висновки вчений зробив, дослідивши космічну символіку на виробках прадавніх людей, заглибившись в основи давньоарійського світогляду, проаналізувавши давні писемні джерела (Рігведа, Авеста, Махабхарата, Біблія та інші) та твори давніх філософів і літераторів (Платон, Овідій, Гесіод...), розглянувши міфологію різних народів, здійснивши власні розрахунки тривалості та блоків епох на основі циклів

взаємного розташування тіл Сонячної системи – Сонця, Землі й інших планет та їхніх супутників (передусім Місяця).

Аналіз величезного масиву матеріалів світової археології дав можливість вченому засвідчити глибокі космологічні знання давніх людей, синтезовані в загальну закономірність розвитку всього суцього.

Така закономірність знайшла своє відображення в законі універсального колообігу життя Всесвіту. Першими цей закон відкрили прадавні предки з Подніпров'я, давши йому назву "лад".

В Індії закон колообігу життя називався словом "ріта", в Греції – "тео", в Китаї – "дао", в Ірані – "аса".

Найдавніша священна книга "Рігведа", створена аріями на Подніпров'ї і у II тисячі до нашої ери принесена в Індію, наголошує: "Увесь Всесвіт покоїться на ріті й рухається в ній", "ріта – це закон, якому мають коритися всі боги, всі люди... Він – усезагальна сутність речей".

Найпростішим і найзрозумілішим відображенням такого колообігу є зодіак (зображення 12 сузір'їв річного циклу або 6-7 сузір'їв основної, весняно-літньої, пори року).

Дослідивши орнаменти та символи на посуді, печатках, бляшках, прясельцях та інших виробах давніх людей, Чмихов зазначав: "У мистецтві давніх народів такий зодіак міг втілюватися у складному символі Сонця-зірки, колесі зі спицями, хресті або ромбі з променями, у багатокутнику тощо".

Систематизація цих зображень дала можливість вченому запропонувати зодіакальний метод датування археологічних знахідок. Такий метод, за умови його подальшого удосконалення може мати високу ефективність, бо виключатиме помилки, що зустрічаються при використанні методу датування за швидкістю розпаду радіоактивного вуглецю.

Тож у давнину люди добре розумілися на законах світобудови та циклічного розвитку Всесвіту. Микола Чмихов не лише це довів, а й проаналізував хід історії людства у світлі цих законів, надавши космічним знанням прапредків сучасного наукового вигляду.

На жаль, Микола Чмихов рано пішов з життя і не встиг розвинути свою теорію впливу космічних циклів на розвиток людства. Залишилось чимало запитань, відповіді на які надали б їй цілісності й завершеності.

Зокрема, виявлення механізму впливу аномально посилюваного на зламах епох гравітаційного дисбалансу в Сонячній системі безпосередньо на людину дало б ключ до розуміння причин змін цивілізацій у ці кризові моменти.

Розуміння цих причин, у свою чергу, допомогло б отримати відповідь на інше запитання,

яке має цікавити людство, принаймні, свідому й духовно здорову його частину. Запитання це стосується суті нової епохи та місця в ній людини.

Щодо механізмів формування нових цивілізацій на зламах епох, то тут заслуговує на увагу гіпотеза ще одного нашого співвітчизника – редактора трьох монографій Миколи Чмихова, наукового редактора відомого на початку нового тисячоліття цивілізацієзнавчого журналу "Перехід-IV" Сергія Васильченка.

Суть зв'язку між астрономічними та суспільними катаклізмами, вважає Сергій Васильченко, можна встановити, поєднавши ідеї Миколи Чмихова з результатами досліджень іншого видатного українського вченого – доктора геолого-мінералогічних наук Олега Слензака.

Ще у 1980-ті роки Олег Слензак, спостерігаючи за "поведінкою" гірських порід в умовах підвищеного тектонічного тиску, відкрив новий вид енергії – геоплазму. Ця енергія виникає при раптовому зруйнуванні атомарно-молекулярної структури кристалічної речовини і за дуже недовгий час вибудовує іншу структуру – речовину, вищу за рівнем організації.

Геоплазма є тією рушійною енергетичною субстанцією планети Земля, завдяки якій протягом мільярдів років із первісної речовини формувалось сучасне розмаїття фізично-хімічних сполук.

Отже, коли на зламах циклів гравітаційні дисбаланси понад міру стискають або розтягають Землю, то в її надрах бурує посилена геоплазма, яка діє на всі планетні структури, в тому числі, живі організми.

Саме геоплазма, впливаючи на організм людини, спричиняє в ньому процеси мутації, виникнення нового мислення, ну а звідси вже недалеко і до нового типу цивілізації.

Що ж, прислухаючись до думок науковців та відчуваючи кліматичні зміни на планеті, все ж таки сподіваймося на порівняно м'який перехід до нової епохи й, головне, сприяймо такій м'якій зміні епох.

Яким чином маємо сприяти? Шлях до уникнення планетної катастрофи один – допомогти планеті (і самим собі!) пережити кризу зміни епох, нейтралізувавши будь-які ризики від результатів діяльності нинішньої цивілізації.

А ризиків таких людство створило багато – від засмічення довкілля до проблем, пов'язаних із розщепленням атома (і намагається ще й розщепити протон!).

Головним механізмом нейтралізації всього цього негативу має стати обмеження постійно зростаючих споживацьких амбіцій та тверезе й виважене ставлення до наукових відкриттів.

Час також звернутися до знань предків та, відтворивши їхні духовні здобутки, втрачені

протягом епохи, що завершується, підняти їх на сучасний науковий рівень.

Дуже прикро, що в організації такої роботи немає зацікавленості державних структур, як і відсутня, власне, організація заходів для виживання людства в умовах можливої планетної катастрофи.

Якщо під час невеликого передиху в перегонах за владу, посади, надприбутки тощо хто-небудь із тих небагатьох, які хоч щось чули про категорії вічності, й замислиться на кілька секунд про глобальну небезпеку, то тут же віджене цю думку: "а, може, минеться...".

А якщо не минеться? Недарма ж Микола Чмихов закликав: "Пам'ятаймо ж про нашу відповідальність перед Вічністю. Постараймося застосувати знання, що тисячоліттями нагромаджувалися, для врятування себе і світу в умовах будь-якого космічного катаклізму!". Чи не варто прислухатися до цих слів видатного співвітчизника?

Любов Чуб, Хмельницький, <http://www.pravda.com.ua/columns/2011/06/27/6322128/>